

Jasnovidci(1)

Pan Janowitz vyprávěl doktoru Klapkovi s nadšením o princí Karadaghovi – jasnovidci, který z písma dokáže poznat, jaký je charakter pisatele. Písmo ani nemusí vidět – jen se papíru jemně dotýká v nezalepené obálce. Prý dokáže vycítit fluidum, které písmo vyzářuje. To mluví o člověku, který její psal. UJD: Klapka byl velice skeptický (více méně řekl, že je to nesmysl), ale nakonec souhlasil, že se přijde na jasnovidce podívat a přinese jeden speciální rukopis. Chlěl dokázat, že to je nějaký trik.

Muste vědět, že pan státní (nebo přesně řečeno, pan vrchní státní zástupce dr. Klapka – jinak také řečeno pan návladní(2)) měl v nejbližší době být žalobcem v procesu Hugo Mülller, zločin vraždy. Pan Hugo Mülller, továrník a milionář, byl žalován(3), že pojisil na velké peníze svého mladšího bratra Otu a pak ho utopil(4) v rybníku. Zkrátka byl to jeden z velikých procesů, na kterém si pan státní chlěl dát záležet. Vše nebyla jasná – pan státní by byl dal nevímco za jediný přímý důkaz, ale musel spoléhat více na své umění mluvit, aby dostal od poroty(5) pro Müllera trest smrti. Neboť vězte, že to je pro dobrého žalobce věc prestiže.

Pan Janowitz byl toho večera trochu rozčilen. „To je princ Karadagh,“ představoval tlučeně, „pan doktor Klapka“. Pan státní se podíval zkoumavě na to exotické zvíře; byl to mladý a štíhlý člověk s brejlemi, s tváří tibetského mnicha(6) a jemným zlodějským rukama. Hochštapler(7), rozhodl pan státní krátce.

„Tady je ten rukopis,“ řekl pan státní a vytáhl z kapsy nezalepenou obálku. „Prosim.“

„Děkuji,“ řekl jasnovidce, pomalu si vzal obálku a se zavřenými očima ji obracel v prstech. Náhle se zachvěl a zavřel hlavou. „Zvířák,“ zamumlal a upil trochu vody. Pak vsunul své tenké prsty do obálky a ustrnul(8); zdálo se, že ten nažloutlý obličej ještě zbledl.

V pokoji bylo ticho. Tenké rty prince Karadagha se třáslý a křivily(9), jako by cítil silnou bolest; na čele mu vrazil pot. „Nemohu to vydržet,“ sykl, vytáhl prsty z obálky a otrěl si je kapsníkem. Opět se napil vody a vzal opatrně obálku.

„Člověk, který to psal,“ začal suše, „člověk, který to psal... Je tu velká síla, ale taková - (tu zřejmě hledal slovo) síla, která čhá(10). To čhání je strašné,“ vykřikl a pustil obálku na stůl. „Toho člověka bych nechtěl mít svým nepřitelem!“

„Proč?“ nezdržel se pan státní. „Udělal něco špatného?“

„Neplete se mne. Já jenom vím, že by se mohl dopustit čehokoliv - velkých

